

BÀI HỌC 9

TIA HY VỌNG

CÂU GÓC: *“Chính điều đó sẽ là sự cứu rỗi ta; Vì một kẻ vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa” (Gióp 13:16).*

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Châm ngôn 17:28; Gióp 13:1-15; Gia-cơ 2:20-22; I Cô-rinh-tô 15:11-20; I Phi-e-rơ 1:18-20; Sáng thế Ký 22:8.*

Vấn sĩ người Anh, William Hazlitt đã viết: Con người là loài động vật duy nhất biết khóc biết cười. Bởi vì loài người là giống duy nhất có được bản chất để biết phân biệt thế nào là thực trạng và thế nào là tình trạng lý tưởng đáng lý phải xảy ra.

Thế giới hiện nay rõ ràng không còn trong tình trạng tốt đẹp nhất, nhưng, đối với các Cơ Đốc nhân ấp ủ lời hứa về sự Tái Lâm của Chúa, họ vẫn luôn tràn trề một niềm hy vọng ở một thế giới đổi mới (II Phi-e-rơ 3:13), và tuyệt diệu quá sức tưởng tượng của đầu óc đầy sỏi đá của con người (I Cô-rinh-tô 13:12). Đã từ lâu rồi, các bộ óc trần tục đầy nhỏ nhen hạn hẹp vì tội lỗi đã bị mất đi niềm hy vọng lớn lao cao quý ấy.

Tuần này chúng ta sẽ tiếp tục học về sự đau khổ trong sách Gióp. Các biến cố đau buồn và bất công đã liên tiếp đánh phá ông Gióp không chút nương tay, nhưng chúng ta thấy rằng ông vẫn can đảm thốt lên những lời chứa chan hy vọng.

Hy vọng ấy là gì và nó cho biết điều gì về cơ hội để chúng ta cũng có chung một hy vọng?

KẺ RÈN ĐÚC LỜI DỐI TRÁ

“Khi nín lặng, dầu người ngu dại, cũng được cầm bằng khôn ngoan; Còn kẻ nào ngậm môi miệng mình lại được kể là thông sáng” (Châm ngôn 17:28).

Ông Gióp không thể cứ tiếp tục ngồi im nghe các bạn mình chỉ trích nặng nề, mà trái lại, như ghi trong phần lớn sách Gióp, ông phản biện mạnh mẽ trước các lời phê phán nửa đúng, nửa sai của họ. Như chúng ta đã thấy, các bạn ông không tỏ ra có chút lòng nhân từ thông cảm hay thương hại đối với ông, võ đoán rằng tai ương ông gặp chính là khổ hình đích đáng; họ tự xưng mình trình bày quan điểm của Đức Chúa Trời trong cách cố giải thích lý do của các tai họa. Lời kết án và lý luận của ba người bạn thật quá đáng, và ông Gióp bắt buộc phải trả lời.

Xin đọc Gióp 13:1-14. Ông Gióp đã ứng đáp thế nào trước các lời tố cáo?

Chương 2 của sách Gióp kể lại khi ba người bạn mới đến thăm ông Gióp, họ đã nín lặng suốt 7 ngày đêm trước khi lên tiếng. Nhưng sau khi nghe họ thốt ra các lời phê phán khắc nghiệt, có lẽ họ cứ nên tiếp tục giữ yên lặng thì tốt hơn.

Xin để ý việc ông Gióp khép tội ba người kia nói dối và cũng nói dối cả về Đức Chúa Trời. (Điểm này rất thú vị so với kết cục của Gióp [xin đọc Gióp 42:7]). Dĩ nhiên yên lặng thì tốt hơn ăn nói sai lạc, nhưng nói lời lầm lạc về Đức Chúa Trời thì còn tệ hại hơn nhiều. Điều khôi hài ở đây là 3 người này thật sự nghĩ họ đang biện hộ cho Đức Chúa Trời và phẩm cách của Ngài trước những lời oán trách đáng cay của ông Gióp. Ông vẫn không hiểu tại sao tai họa lại giáng xuống trên ông, nhưng ít ra ông cũng hiểu đủ để nhận biết những lời của ba người bạn biến họ trở thành “kẻ đúc rèn lời dối trá” (Gióp 13:4).

Lúc nào là lần cuối bạn phát biểu ý kiến sai lầm mà đáng lẽ không nên phát biểu? Cách nào để bạn có thể học hỏi được từ kinh nghiệm ấy để không tái phạm?

DẤU CHÚA GIẾT TA

Khi bắt đầu ba tháng này, chúng ta học ngay phần chót của sách Gióp, và nhờ đó đã biết đời ông Gióp có kết cuộc tốt đẹp như thế nào. Mặc dầu gặp nhiều gian truân, ông vẫn luôn có một mục tiêu để hướng đến. Thật ra, trong ưu thế lịch sử của chúng ta, cộng với kiến thức về phần cuối của Kinh Thánh, chúng ta biết ông còn rất nhiều điều khác để trông mong, nhiều hơn tất cả những thứ mà ông có thể tưởng tượng được vào thời điểm lịch sử của ông.

Tuy nhiên khi đứng trước đồng tro tàn của con cái bị chết tức tưởi, tài sản bị cướp đoạt tàn bạo và sức khỏe bị suy nhược thâm thương, ông Gióp đã không thể nào đoán trước được tương lai, mà chỉ còn biết khóc thương cho số phận hẩm hiu của mình.

Ông Gióp than thở đấng cay, ước gì mình đã chẳng được sinh ra đời, nhưng đi thẳng từ lòng mẹ đến nơi mồ mã. Tuy thế, trong tâm trạng tang tóc và những lời oán trách xót xa ấy, ông vẫn hé lộ tia sáng hy vọng, dầu là hy vọng nơi một Đức Chúa Trời mà ông cho rằng đã không đối xử với ông cách công bằng.

Xin đọc Gióp 13:15. Câu này nói về niềm hy vọng nào? Ông Gióp nói gì ở đây?

“Dấu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài.” Tuyên bố này quả là một biểu dương cực kỳ hùng mạnh của một đức tin tuyệt đối! Chứng kiến tất cả những thảm họa đã xảy đến cho mình, ông Gióp tiên đoán hồi chung cuộc của đời ông có lẽ cũng đã cận kề, mà không chừng có thể ngay bởi chính tay Đức Chúa Trời, mà dấu vạ đi nữa, ông vẫn sẽ một lòng trung trinh tới chết.

“Sự dư dật của ân điển Đấng Cơ Đốc phải luôn luôn được ghi nhớ. Lưu giữ các bài học thể hiện tình yêu của Ngài. Hun đúc đức tin của chúng ta cho bằng đức tin của ông Gióp để chúng ta cũng có thể đồng dạ tuyên bố ‘Dấu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài’ (Gióp 13:15). Hãy mạnh dạn nhận lãnh lời hứa ban cho của Cha Thiên Thượng chúng ta, và đừng quên bao điều Ngài đã thực hiện cho chúng ta và các người hầu việc Ngài trong quá khứ, bởi vì ‘mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời’ (Rô-ma 8:28).” – Phỏng trích từ tạp chí *The Advent Review and Sabbath Herald*, ngày 20 tháng 10, năm 1910.

Dựa theo lối suy nghĩ nông cạn của loài người về hoàn cảnh thảm thương của mình, ông Gióp không có lý do nào để hy vọng bất cứ điều gì, nhưng ông đã không nhìn vấn đề của ông theo lối nhìn của phần lớn chúng ta. Nếu như ông đã làm vậy, ông tìm được hy vọng nào? Thay vào đó, ông đã đồng dạ tuyên bố, giương cao ngọn cờ đức tin và hy vọng của mình, mà chỉ có thể làm được nhờ một niềm tin sắt thép không lay chuyển nơi Đức Chúa Trời.

Tuy nhiên gương sáng của ông Gióp dẫn đến một thắc mắc tự nhiên: Bí quyết nào đã giúp ông giữ vẹn được tấm lòng son sắt? Xin đọc Gióp 1:1 và Gia-cơ 2:20-22. Các câu Kinh Thánh ấy giúp trả lời cho thắc mắc nêu trên như thế nào? Và câu trả lời ấy cần phải cho chúng ta biết thế nào về sự quan trọng của lòng trung tín và tuân phục trong đời sống Cơ Đốc nhân? (xin đọc bài học số 13.)

DẤU HIỆU CỦA HY VỌNG

“Chính điều đó sẽ là sự cứu rỗi ta; Vì một kẻ vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa” (Gióp 13:16). Câu Kinh Thánh này bổ túc chặt chẽ cho câu Kinh Thánh chúng ta học hôm qua. Nó bổ túc thế nào cho sự việc ông Gióp có lòng trông cậy và lòng trông cậy ấy đặt nơi Đức Chúa Trời?

Câu Kinh Thánh này bổ túc cho câu trước một cách thật hay. Ngay cả nếu ông Gióp có chết, hay ngay cả nếu đó là kết quả từ hành động của Đức Chúa Trời, ông vẫn trông cậy nơi Ngài cho sự cứu rỗi của ông. Một đấng nghe hơi lạ tai, nhưng đấng khác nghe rất chí lý. Chẳng phải được cứu rỗi là được thoát khỏi cảnh chết chóc hay sao? Đúng vậy, chết là gì? Đối với những người được cứu chuộc, chết chỉ là một giấc ngủ chớp nhoáng, theo sau là sự phục sinh để rồi được sống đời đời. Không phải ước mong được sống lại và sống vĩnh cửu là niềm hy vọng lớn lao muôn đời của tất cả dân sự Đức Chúa Trời hay sao? Và chính đó cũng là niềm hy vọng vĩ đại của ông Gióp.

Xin đọc sách I Cô-rinh-tô 15:11-20. Chúng ta có được sự trông cậy nào qua các câu Kinh Thánh này? Và nếu không có được sự trông cậy ấy, tại sao kể như chúng ta chẳng còn sự trông cậy nào khác?

Sau khi bày tỏ niềm tin mạnh mẽ nơi sự cứu rỗi, ông Gióp nói “một kẻ vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa.” Chữ “vô đạo” dùng đây có ý nghĩa cực xấu trong tiếng Do Thái. Ông Gióp hiểu rằng sự cứu rỗi của ông chỉ có thể đến từ Đức Chúa Trời, bằng cách giao phó trọn vẹn đời sống mình cho sự vâng lời Ngài một cách trung tín, là một hành động mà kẻ ác và vô đạo không làm, và vì vậy chúng không đến với Ngài. Ông Gióp đang bày tỏ cách ông hiểu về tính cách đảm bảo của sự cứu rỗi.

Ông Gióp đã trung tín dâng các con sinh tế để chuộc tội, nhưng chúng ta không biết ông có hiểu rõ hết ý nghĩa của nghi lễ ấy hay không, bởi vì trước biến cố Thập Tự Giá, hầu hết những người tin Chúa như ông Gióp chắc chắn đã không có một khái niệm đầy đủ về sự cứu chuộc như chúng ta, là những người sống sau biến cố tại Núi Sọ. Tuy nhiên ông cũng biết tạm đủ là sự trông cậy của ông chỉ có thể đặt nơi Đức Chúa Trời, và các của lễ ông dâng lên cho Chúa là hình bóng của phương thức sự cứu rỗi sẽ được thực hiện.

NIỀM HY VỌNG TỪ TRƯỚC SÁNG THỂ

Thử tưởng tượng bao nhiêu người trong chúng ta vẫn còn đủ tinh thần và nghị lực để lạc quan ca tụng đức tính hy vọng, sau khi trải qua những hoạn nạn như ông Gióp? Những tuyên bố danh thếp của ông đúng là bằng chứng muôn đời của một đời sống đạo đức thắm nhuần đức tin và vàng phục thật sự.

Ông Gióp có sự trông cậy lớn bởi vì ông phụng sự một Đức Chúa Trời có bản chất là sự trông cậy. Kinh Thánh tuy đẩy đẩy các câu chuyện như nhớp thuật lại tội lỗi loài người, từ sự sa ngã của ông A-đam và bà Ê-va ở vườn Ê-đen (Sáng thế Ký 3) cho đến sự suy đồi của Ba-by-lôn ở thời kỳ cuối cùng (Khải huyền 14:8), nhưng cũng là một quyển sách tràn trề hy vọng, hướng về một viễn tượng vượt quá những gì trần thế có thể cung ứng.

“Đức Chúa Trời đã giao Đấng Cơ Đốc sự kiểm soát toàn diện thế gian, và xuyên qua Ngài là tất cả mọi ân phúc thiên thượng dành cho con người bằng hoai. Trước khi và sau khi Đức Chúa Giê-su mang lấy hình thế con người, Ngài đã là Đấng Cứu Chuộc. Ngay khi tội lỗi vừa xuất hiện, lập tức đã có liên một Đấng Cứu Thế.” – Phỏng trích từ trang 210, *The Desire of Ages* của tác giả Ellen G. White. Và còn ai khác nữa là Đấng Cứu Thế, ngoại trừ Đức Chúa Giê-su, nguồn hy vọng của chúng ta?

Xin đọc Ê-phê-sô 1:4; Tít 1:2; II Ti-mô-thê 1:8, 9; và I Phi-e-rơ 1:18-20. Các câu Kinh Thánh này khẳng định thế nào về niềm hy vọng tuyệt vời ghi trong đoạn văn ở trên của Bà Ellen G. White?

Các câu Kinh Thánh trên đây khẳng định rằng Đức Chúa Trời đã biết từ trước sáng thế là loài người sẽ phạm tội. “Đã gọi chúng ta bởi sự kêu gọi... theo ân điển đã ban cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su Christ từ trước muôn đời vô cùng” bày tỏ rằng Đức Chúa Trời đã định sẵn một kế hoạch để giúp cho nhân loại có được niềm hy vọng về sự sống đời đời, và nó đã không được thiết lập sau khi nhân loại cảm thấy cần có nó, nhưng đã được dự liệu trước để sẵn sàng đáp ứng nhu cầu của họ.

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta có thật nhiều ước mơ mà chúng ta nao nức hướng về và trọn lòng trông mong. Chúng ta sống trong một vũ trụ được tạo dựng bởi Đấng Tạo Hóa nhân từ, hết lòng thương yêu chúng ta (Giăng 3:16), Đấng đã liêu minh chuộc chúng ta bằng chính mạng sống Ngài (Tít 2:14), Đấng triu mến lắng nghe lời nguyện cầu tha thiết của mỗi chúng ta (Ma-thi-ơ 6:6), Đấng toàn năng cứu vớt chúng ta khỏi thế giới tội lỗi hoang tàn (Hê-bơ-rơ 7:25), Đấng thể hứa sẽ không bao giờ bỏ rơi chúng ta (Hê-bơ-rơ 13:5), sẽ cho chúng ta sự phục sinh khải hoàn (Ê-sai 26:19), và là Đấng cho chúng ta được mãi mãi sống gần gũi bên Ngài (Giăng 14:2, 3).

“Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời vừa giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta?” (Rô-ma 8:31). Làm thế nào để chúng ta có thể biến niềm hy vọng chung cho nhân loại nói trên thành niềm hy vọng riêng cho cá nhân mình để giúp chúng ta đứng vững trong bất cứ cuộc cuộc phấn đấu nào?

Các Ví Dụ Của Sự Trông Cậy

Xin đọc các câu Kinh Thánh sau đây và cho biết mỗi thí dụ thể hiện sự trông cậy như thế nào?

Sáng thế Ký 3:15 _____

Sáng thế Ký 22:8 _____

Lê-vi Ký 17:11 _____

Giăng 1:29 _____

Ga-la-ti 2:16 _____

Phi-líp 1:6 _____

I Cô-rinh-tô 10:13 _____

Đa-ni-ên 7:22 _____

Đa-ni-ên 12:1, 2 _____

Ma-thi-ơ 24:27 _____

Đa-ni-ên 2:44 _____

Lần theo các ý tưởng được diễn đạt qua các câu Kinh Thánh trên, nói chung, chúng ta học được gì về sự trông cậy mà Cơ Đốc nhân có thể đặt nơi Đức Chúa Giê-su?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Từ trang đầu cho đến trang cuối, Kinh Thánh đầy dẫy ngôn từ hy vọng. “Ta đã bảo các người những điều đó, hầu cho các người có lòng bình yên trong ta. Các người sẽ có sự hoạn nạn trong thế gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế gian rồi!” (Giăng 16:33). “Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rủa sả của luật pháp, bởi Ngài đã nên sự rủa sả vì chúng ta, vì có lời chép: Đáng rủa thay là kẻ bị treo trên cây gỗ” (Ga-la-ti 3:13). “Phương đông xa cách phương tây bao nhiêu, thì Ngài đã đem sự vi phạm chúng tôi khỏi xa chúng tôi bấy nhiêu” (Thi thiên 103:12). “Vì tôi chắc rằng bất kỳ sự chết, sự sống, các thiên sứ, các kẻ cầm quyền, việc bây giờ, việc hầu đến, quyền phép, bề cao, hay là bề sâu, hoặc một vật nào, chẳng có thể phân rẽ chúng ta khỏi sự yêu thương mà Đức Chúa Trời đã chứng cho chúng ta trong Đức Chúa Giê-su Christ, là Chúa chúng ta” (Rô-ma 8:38, 39). “Vây, cái móng sẽ ở trên mây, ta nhìn xem nó đang nhớ lại sự giao ước đời đời của Đức Chúa Trời cùng các loài xác thịt có sự sống ở trên đất” (Sáng thế Ký 9:16). “Hãy xem Đức Chúa Cha đã tỏ cho chúng ta sự yêu thương dường nào, mà cho chúng ta được xưng là con cái Đức Chúa Trời; và chúng ta thật là con cái Ngài. Ấy là vì đó mà thế gian chẳng biết chúng ta, vì họ chẳng từng biết Ngài” (I Giăng 3:1). “Phải biết rằng Giê-hô-va là Đức Chúa Trời. Chính Ngài đã dựng nên chúng tôi, chúng tôi thuộc về Ngài; Chúng tôi là dân sự Ngài, là bầy chiên của đồng cỏ Ngài” (Thi thiên 100:3).

Các câu Kinh Thánh trích dẫn trên đây chỉ là một phần nhỏ những gì Kinh Thánh miêu tả Đức Chúa Trời và những điều tốt đẹp Ngài cung ứng cho chúng ta. Nếu không có Kinh Thánh để chỉ cho chúng ta biết về sự trông cậy, chúng ta có lý do nào để hy vọng không?

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn có câu Kinh Thánh nào khác cũng truyền đạt sự trông cậy? Câu nào thật thiết yếu đối với bạn, và tại sao?
2. Trong tất cả các tín điều của Giáo Hội Cơ Đốc Phục Lâm, tín điều nào theo bạn chứa nhiều hy vọng nhất?
3. Đối diện với những nan đề và nhiều khê của cuộc sống cá nhân, làm thế nào để chúng ta có thể vui sống được trong niềm hy vọng mà Kinh Thánh đã truyền đạt? Tại sao ta dễ ngã lòng trước nghịch cảnh, dầu biết rất nhiều hy vọng Chúa cho? Chúng ta phải làm gì trong khả năng của mình để luôn luôn nhớ tới niềm hy vọng to lớn của Cơ Đốc nhân, hầu được thỏa lòng?
4. “Hy vọng, đức tin và sự tạ ơn Đức Chúa Trời nên luôn ở trên môi miệng người tin Chúa. Nên vui vẻ và tràn trề hy vọng trong Đấng Cơ Đốc. Huấn luyện mình để tụng ngợi Ngài. Ấy là liều thuốc rất công hiệu để chữa trị các bệnh tật của thể xác và tâm hồn.” – Phỏng trích từ trang 492, quyển số 2, *Mind, Character, and Personality*, của tác giả Ellen G. White.